

„Armentrout hatalmas
történetmesélő...
Egyszerűen képtelen voltam
letenni a könyvet.”
– Gena Showalter, sikerszerző

EVERY LAST utolsó lélegzetig BREATH

*fine
selection*

J. L. ARMENTROUT
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

A szerző további, Kiadónknál megjelent művei

Titan-sorozat

The Return – Visszatérés

The Power - A hatalom

Luxen-sorozat

Shadows – Árnyak (kisregény)

Obszián

Ónix

Opál

Origin – Eredet

Opposition – Ellenállás

Oblivion – Feledés

Oblivion 2. – Feledés

Komor Elemek-sorozat

Perzselő csók

Dermesztő érintés

Utolsó lélegzetig

Várok rád-sorozat

Wait for you – Várok rád

Trust in me – Bízz bennem

Be with me – Légy mellettem

Stay with me – Maradj velem

Originek-sorozat

The Darkest Star – A legsötétebb csillag

Megveszekedett-sorozat

Wicked – Megveszekedett

Önálló kötetek

Obsession – Függség

Míg a halál...

JENNIFER L. ARMENTROUT

EVERY LAST

utolsó lélegzetig

BREATH

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*A könyvet Zayne és Roth rajongóinak ajánlom,
és mindenkinek, aki szurkolt Laylának,
akart magának egy saját Bambit,
és szenvedélyesen támogatta a kedvenc pasiját,
amikor szavazást indítottam arról,
hogy melyiküket válassza Layla.
Köszönöm, hogy velem tartottatok
ezen az utazáson!*

EGY

STACEY NAPPALIJÁBAN ÁLLTAM, és figyeltem, ahogy a világom ismét darabokra hullik.

Sam volt a lilin.

Elhatalmasodott rajtam a rettenet, amitől mozdulni sem bírtam, és a lélegzetem is elakadt, miközben azt a személyt bámultam, aki valaha az egyik legjobb barátom volt. Amíg Bambi, a démoni famulus a bőrömön volt, nem láttam a lelkeket, ezért nem vettem észre azt, ami egyébként ott volt az orrunk előtt: Sam okozta az iskolában uralkodó káoszt és a mostanában történt haláleseteket is. A lilinek általában egyetlen érintéssel veszik el a lelkeket, ez itt viszont ráérősen dolgozott. Felbukkant és újra eltűnt, játszadozott az áldozataival. Játszadozott velünk.

Velem.

Leszámítva azt, hogy a lény, ami itt volt Stacey házában, gyakorlatilag magára húzta Sam bőrét, mint egy művészi módon kivitelezett jelmezt, aki előttünk állt, már rég nem volt a valódi Sam. Ő már nem létezett. A gondolat, hogy a barátom halott, méghozzá régóta,

és mi nem is sejtettük, tőrként hasított a szívembe. Minden egyes csontomban és porcikámban éreztem a kint.

Nem tudtam megmenteni őt. Ahogy senki más sem, ezért a lelke... A lelke most valahol odalent van, a többi lélekkel együtt, amit elvett a lilin. Görcsbe rándult a gyomrom.

– Nem győzhetsz le engem – mondta a lilin, akinek a hangja épp olyan volt, mint Samé –, úgyhogy csatlakozz hozzám!

– Különben mi lesz? – A szívem vadul zakatolt. – Megölsz? Kicsit sem elcsépelte duma.

A lilin oldalra döntötte a fejét.

– Egyáltalán nem terveztem ilyesmit mondani. Igazából azt akarom, hogy segíts kiszabadítani az anyánkat. A többiekre viszont nincs szükségem.

Az anyánkat. Mielőtt túlzottan belemerültem volna az afelett érzett undorba, hogy a rokona vagyok annak a lénynek, ami megölte a barátomat, és az iskolai mérszárlást okozta, Zayne felvette valódi alakját, és elterelte a figyelmemet. Felsője szétrepedt a hátán, ahogy szárnyai kitértek, a bőre pedig az őrzőkre jellemző gránitszürke árnyalatot öltött. A fejéből két szarv bukkant elő, amik hátrafelé kunkorodva átfúrták magukat a fiú hullámos, szőke fürtjei között, míg az orra ellaposodott, és agyarak jelentek meg a szájában. Sam felé lépett, hatalmas keze ökölbe szorult.

– Ne csináld! – kiáltottam. Zayne megtorpant, és felém kapta a fejét. – Ne menj a közelébe! A lelked... – emlékeztettem. A szívem szinte kiugrott a helyéről. Ki tudja, mennyi maradt meg Zayne lelkéből azok után, hogy nemrég elvettem belőle egy méretes darabot...

Zayne elhátrált, óvatos, védekező testtartást vett fel.

A figyelmemet ismét a magát Samnek álcázó, gonosz teremtmény felé fordítottam. Bármi volt is ez az izé, egy vérből valók voltunk.

Röviddel ezelőtt tudtam csak meg, pontosan hogyan is lettem részben démon, részben őrző. Lilith lánya voltam, ezzel az izével pedig... Ezzel valamilyen módon összetartoztunk. Lilith és az én véremből született, de ami a gonoszságot illeti, egyértelműen Lilithre ütött. Ki akarja szabadítani anyámat, ami nem történhet meg. Ha Lilith valaha feljut a világunkba, visszafordíthatatlan károkat okozhat.

– Nem segíték kiszabadítani Lilithet – jelentettem ki. Nem voltam hajlandó az anyáknak nevezni őt. Fújj! – Sosem juthat ki.

A lilin elmosolyodott, sötét, tintafekete szemével figyelt.

– Gyere csak közelebb, ha kedved tartja – gúnyolódott Zayne-nel a lény, mintha meg sem hallott volna. A francokat, mindannyiunkkal gúnyolódott! – Nem csak Layla szereti az őrzőlelkek ízét.

Erőteljesen, élesen beszívtam a levegőt, Stacey pedig felnyűszített. Egy pillanatra felvillant előttem mindaz, ami közte és Sam között történt. Felidéztem a kapcsolatukat; azt, ahogy eleinte barátok voltak, és Stacey csak nemrég, oly sok idő után döbbsent rá, hogy Sam mindvégig szerelmes volt belé. De csak akkor kezdett el igazán érdeklődni Sam iránt, amikor a fiú kezdett megváltozni...

Ó, istenem!

Stacey-nek biztosan megszakadt a szíve attól, hogy a fiú, akibe végre beleszeretett, szörnyeteggé vált, rosszabbá az éjszakában portyázó rémeknél, de nem hagyhattam, hogy bármi is elterelje a figyelmemet a lilinről. Bármelyik pillanatban támadásba lendülhet, és a szobában tartózkodók közül három barátomra veszélyes lett volna, ha az életükre tör.

– Semmi sem fogható ahhoz, amikor az ember elvesz egy tiszta lelket, de ezt már úgyis tudod, Layla. Ismered az érzést, ahogy a melegség úgy simogatja a torkodat, mint a legfinomabb csokoládé. – A lilin felemelte az állát, és olyan nyögést hallatott, amibe normális

körülmények között belepirultam volna. – De sokkal elegánsabb, ha kiélvezed az ízeket. Egyszer ki kéne próbálnod, Layla, ahelyett, hogy olyan mohón falnád be a lelkeket.

– Neked pedig meg kéne próbálnod befogni azt az átkozott pofádat! – Éreztem, ahogy a mellettem álló, nagy hatalmú démon testéből hő árad felém. Roth, a pokol aktuális koronahercege egyelőre nem mozdult meg, de éreztem, hogy nem sok választja el attól, hogy megtegye. A szavaiból csak úgy sugárzott a düh. – Ehhez mit szólsz?

A lilin egy pillantásra sem méltatta Rothot.

– Kedvellek. Tényleg kedvellek, herceg. Milyen kár, hogy meg kell halnod!

Ökölbe szorult a kezem, a körmöm a tenyerembe vájt, ahogy a testemet átjárta a forró, keserű harag. Százféle érzélem kavargott bennem. Az elmúlt időszak összes zűrzavara után itt álltam Zayne és Roth között, ami egy átlagos napon is szuperkínos lett volna, de azok után, hogy Roth...

De most nem volt szabad erre gondolnom.

– Bátor vagy, hogy itt fenyegetőzöl, annak ellenére, hogy túlerőben vagyunk.

A lilin megrántotta a vállát, és a mozdulat olyan mérhetetlenül „sames” volt, hogy fájdalom hasított tőle a szívembe.

– Mi van, ha csak okos vagyok? – kérdezte vakmerőn. – És mi van, ha többet tudok arról, hogy fog ez az egész végződni, mint ti itt együttvéve?

– Sok a szöveg – morogta Roth, és előrelépett. – Túláságosan sok. Miért van az, hogy a rosszfiúk mindig undormányosan hosszú és unalmas monológokat nyomnak le? Ugorjunk inkább az öldöklésre, oké?

A lilin szája féloldalas mosolyra húzódott.

– Ennyire várod már, hogy végleg meghalj?

– Ennyire várom, hogy befogd végre a szád – vágott vissza Roth, és visszaállt mellém.

– Egész idő alatt te voltál az? – szólalt meg Stacey a fájdalomtól elhaló hangon. – Nem is Sammel voltam, mióta...

– Mióta Dean dühkitörései elkezdődtek. Az tök jó muri volt – nevetett a lilin, miközben sötét szemét Stacey felé fordította. – Sam már jó ideje nincs itt, de biztosíthatlak róla, hogy pont annyira élveztem... az együtt töltött időt, amennyire ő élvezte volna. Ha ez kárpótol egy kicsit.

Stacey a szája elé kapta a kezét, magába fojtotta a szavakat, ahogy könnyek gördültek végig sápadt arcán.

– Ó, istenem! – nyögte.

– Nem egészen – motyogta a lilin mézesmázosan.

Közelebb léptem Stacey-hez, a barátnőmről magamra vonva a lilin figyelmét. A rosszullet környékezett attól, hogy Stacey-nek át kellett élnie ezt. Émelygés fogott el.

– Miért? – kérdeztem dühösen. – Hetek óta körülöttünk ólálkods. Miért nem támadtad meg egyikünket sem?

A lilin nagyot sóhajtott.

– Nem csak az erőszak, a halál és a vérontás érdekel. Elég hamar rájöttem, hogy ezeken kívül még sok más élvezetes dolog van, amivel eltölthetem az időt, és ki akartam használni a lehetőséget. – A lilin rákacsintott Stacey-re, amitől elfutott a méreg.

Bizsergett a bőröm, mintha ezernyi tűzhangya masszírozott volna rajta.

– Ne merj ránézni! Ne szólj hozzá, még csak ne is lehelj rá, és eszedbe ne jusson, hogy akár csak egy ujjal is hozzáérhetsz még az életben!

– Ó, érintésnél sokkal többet csináltam vele – válaszolta a lilin. – Sokkal-sokkal többet. Mindent, amit csak a ti kis Sam barátotok valaha tenni akart, de nem volt hozzá elég tökök. De, tudjátok, most már nem annyira érdeklik őt az efféle dolgok, merthogy elemész-tettem őt és a lelke minden apró részét. Semmi sem maradt belőle. Nem lett belőle lidérc, mint a többi szerencsétlenből, aki az utamba akadt. Az ő esetében nem játszadoztam az étellel, nem kis falatkákban fogyasztottam el. Nem ám, ő már nincs többé. Lent van...

Ekkor több dolog is történt egyszerre.

Stacey a lilin felé iramodott, felemelt ököllel futott felé, mintha egy ütessel akarná eltüntetni az arcáról a gúnyos mosolyt. A lilin is felé indult, és bár mostanáig – ki tudja, miért – nem vette el a lelkét, tudtam, hogy többé nem bízhatok ugyanebben. A lilin kiszámíthatatlan. Felfedte valódi énjét, és éreztem, hogy ezzel a játszadozást is abahagyta. Már csak egy karnyújtásnyira volt Stacey-től, én pedig, az igazat megvallva, elvesztettem a fejem. Elvesztettem a fejem a dühtől.

Elkezdtem átváltozni, anélkül, hogy bármit is tennem kellett volna. Mintha csak egy pulcsit vettem volna le, megszabadultam emberről külsőmtől, amit oly régóta viseltem, és amihez bizonyos értelemben ragaszkodtam is. Sosem ment még ilyen könnyen. Nem törtek el és forrtak össze újra a csontjaim. Nem nyúlt ki a bőröm, hanem éreztem, ahogy megkeményedik, és ellenállóvá válik a késszúrásokkal és a golyókkal szemben. A szájpaddlásom bizsergett, ahogy kinőttek az agyaram; ezek a fogak képesek voltak még az őrzők bőrén is áthatolni, egy lilin bőrével pedig könnyedén megbirkóztak. Közvetlenül a tarkóm alatt, a gerincem két oldalán előbújtak a szárnyaim. Szélesre tártam őket.

Valaki a szobában élesen beszívta a levegőt, de nem terelte el a figyelmemet.

Gyorsan, mint amikor egy kobra lecsap a zsákmányra, megragadtam Stacey karját, és magam mögé löktem. A barátnőm és a lilin közé álltam.

– Azt mondtam, ne éj hozzá! Ne nézz rá! Ne lehelj rá! Ha megteszed, letépem a fejedet, és kirúgom az ablakon.

A lilin megtántorodott, és hátralépett. Koromfekete szeme tágra nyílt. Rettenet ült ki az arcára, aztán elvicsorodott.

– Ez így nem fair!

Mi a franc? Csak nem félsz tőlem?

– Úgy nézek én ki, mint akit ez érdekel?

– Ó, majd fog. – A lilin hátrálni kezdett, az ajtó felé haladt. – De még mennyire, hogy érdekelni fog.

Azzal a lilin hátat fordított, és eltűnt, elhagyta a házat, olyan gyorsan, hogy csak álltam, és néztem utána. Úgy bámultam az üres ajtónyílást, mint valami idióta. Nem értettem, mi történt. A lilin meg sem rezzent Zayne vagy Roth fenyegetésére, de amikor én alakot váltok, fülét-farkát behúzza elmenekül?

Öö...

– Hát ez eléggé... ingerszegény volt. – Lassan megfordultam, összehajtogattam a szárnyaimat. Először Zayne-re esett a pillantásom.

Újra emberi alakját viselte. Zayne még kimerülten is úgy nézett ki, mintha egy elegáns női magazinból lépett volna elő. Nem egyszerűen jóképű volt, hanem lélegzetelállítóan gyönyörű, és ezzel a világ összes nője egyetértett volna.

Ilyennek képzeltem az angyalokat. Élénkkék szeme és szinte isteni szépségű arca volt, amelyre ebben a pillanatban meglepett kifejezés ült ki. Száját kissé eltátotta, bőre sápadtsága miatt még erőteljesebbnek tűntek a szeme alatti kérlelhetetlen karikák. Úgy bámult, mintha most látna életében először, ami elég bizarr volt, tekintve, hogy

együtt nőttünk fel. Úgy éreztem magam, mint egy minta a tárgylemezen a mikroszkóp alatt.

Kényelmetlen borzongás futott végig a gerincemen, ahogy a kanapé felé pillantottam. Zayne ott termett, ahová Stacey esett, amikor ellöktem. Arra számítottam, hogy a barátnőmet labdaként összegömbölyödve pillantom majd meg, de ehelyett ő is tátott szájjal meredt rám, két kezét az arca két oldalára szorítva. Bármilyen más helyzetben nevezhetnékem támadt volna az arckifejezése láttán, de most nem így történt.

A szívem hihetetlenül gyorsan vert, miközben Roth felé futottam, aki a szoba túlsó felében állt. Tekintetem borostyánszínű szemébe fúródott. Roth szeme tágra nyílt, pupillája hosszúkás volt. De még így is jó volt ránézni a sráca.

Az egész világon nem volt hozzá fogható pasi. Ennek valószínűleg köze volt ahhoz, hogy nem volt benne semmi emberi, mégis elképesztően jóképű volt. Mindig, még akkor is, ha felzselézte fekete haját. Nekem a mostani, visszafogottabb frizurája jobban tetszett: a tincsek a homlokába hullottak, a füle felső részét és szintén fekete szemöldöke ívét cirógatták. Aranyszínű szemének sarka kissé felfelé ívelt. Az arccsontja és az álla olyan éles vonalú volt, hogy üveget lehetett volna metszeni vele. Bármelyik művész élt-halt volna a lehetőségért, hogy lerajzolhassa – vagy csak megérinthesse – az arcát. Telt, kifejező ajkai kissé szétnyíltak.

Bőre a legkevésbé sem volt sápadt, inkább napbarnított, és bár Roth nem úgy bámult rám, mintha mikroszkóp alatt lenne a helyem, ő is ugyanolyan elképedtnek tűnt, mint Zayne.

Nyugtalanságom rettegésnek adta át a helyét, ami ólomgolyóként ülte meg a gyomromat.

– Mi az? – suttogtam, és körbepillantottam a szobán. – Miért bámultok rám úgy mindannyian, mintha... mintha valami nem stimelne velem?

Csak nem azért, mert azt mondtam a lilinnek, hogy letépem a fejét? Oké, általában nem szoktam ilyen erőszakos lenni, de úgy az elmúlt egy hét alatt azt hittem, én vagyok a lilin, csokolóztam Zayne-nel, és majdnem elvettem a lelkét, aztán leláncolt és foglyul ejtett a klán, amiben felnőttem, utána ugyanez a klán majdnem megölt... Mély levegő... Aztán hála Rothnak és a rejtélyes főzetnek, amit egy Lilithet imádó boszorkánykör készített, meggyógyultam, most pedig megtudtam, hogy a legjobb barátom halott, a lelke pedig a pokolra került, amikor a lilin megszállta őt. Hát még ettől sem enyhülnek meg az emberek?!

Roth megköszöri a torkát.

– Tökmag... Nézz a kezedre!

Hogy nézzek a kezemre? Mi a fenéért akarja Roth pont most, hogy nézzek a kezemre?

– Csak csináld – mondta halkán és indokolatlanul gyengéden.

Ahogy a bal kezemre néztem, sörétként hasított belém a rettegés. Arra számítottam, hogy a furcsa, márványos fekete-szürke felületet fogom látni, a bennem élő démon és őrző jellemzőinek elegyét, amihez mostanra szinte hozzászóktam. A körmeim hosszabbak és élesebbek lettek, és olyan keménynek tűntek, mintha az acélt is átvághatnám velük. A bőröm is ugyanilyen kemény volt, de... rózsaszín maradt. Igazán rózsaszín.

– Mi a...? – Tekintetem a másik kezemre siklott. Ezzel is ugyanaz volt a helyzet. Rózsaszín volt a bőröm. Megrebbent a szárnyam, emlékeztetve, hogy nem öltöttem fel újra emberi alakomat.

Zayne nagyot nyelt.

– A... a szárnyad...

– Mi van a szárnyammal? – kérdeztem szinte rikácsolva, és a hátam felé kaptam. – Eltört? Nem bújt elő? – Az ujjhegyem ekkor valami selymesen puhát érintett. Visszarántottam a kezem. – Mi a...?

Stacey könnyes szeme mintha a kétszeresére nőtt volna.

– Ööö, Layla... Van egy tükör a kandalló fölött. Szerintem meg kéne nézned benne magadat.

Egy pillanatra találkozott a tekintetem Rothéval, aztán szinte odarohantam a kandallóhoz, amit Stacey anyukája nagy valószínűséggel sosem használt. Belekapaszkodtam a fehér kandallópárkányba, és a tükörképemre meredtem.

Normálisan néztem ki, pont, mint azelőtt, hogy átváltoztam volna. Mintha csak suliba mentem volna, vagy ilyesmi. A szemem fakószürke volt, mondhatni felvizezett kék árnyalatú. Világosszőke hajam szinte már fehérnek látszott, és szokás szerint kócosan, rakoncátlan hullámokban omlott a vállamra. Úgy néztem ki, mint egy festetlen porcelánbaba, ami cseppet sem volt szokatlan, kivéve a számból kilógó két agyarat. Nem dicsekedtem volna velük a suliban, de nem ezeken akadt meg a szemem.

Hanem a szárnyamon.

Nagy volt, habár nem olyan hatalmas, mint Zayne-é vagy Rothé, és a szokásos bőrszerű felület helyett most fekete volt, és... tollak borították. De komolyan, *tollak*. A selymesen puha dolog, amihez az előbb hozzáértem, a szárnyamat borító apró tollak egyike volt.

Tollak.

– Ó, istenem! – suttogtam a tükörképemnek. – Tollaim nőttek.

– Azok bizony egyértelműen tollas szárnyak – kommentálta Roth.

Megpördültem, és a mozdulat közben felborítottam egy lámpát a *tollas* jobb szárnyammal.

– Tollak vannak a szárnyamon!

Roth oldalra fordította a fejét.

– Igen, jól látod.

Ezzel nem voltam beljebb, így Zayne-hez fordultam segítségért.

– Miért vannak tollak a szárnyamon?

Zayne lassan ingatta a fejét.

– Nem tudom, Layla. Sosem láttam még ilyet.

– Hazug – sziszegte Roth, és sötét pillantást lövellt Zayne irányába. – Láttál már ilyet. Ahogy én is.

– Én még soha – motyogta Stacey, aki a mellkasához húzta a lábát, és úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban elkezdhet előre-hátra dülöngélni idegességében. Stacey nem sokkal ezelőttig nem tudta, micsoda Roth valójában. Sőt, azt sem, hogy én mi vagyok. Ez már biztosan túl sok volt neki.

– Oké. Hadd halljam, hol és mikor láttatok már ilyet? – kérdeztem idegesen, levegőért kapkodva. – Ezentúl borotválnom kell a szárnyaimat?

– Tökmag... – Roth ajka megrándult.

Felemeltem a kezemet, és Roth felé nyújtottam az ujjamat.

– Ne merészelj röhögni, te baromarc! Ez egyáltalán nem vicces. A szárnyaim miatt szörnyszülött lettem!

Roth mentegetőzve felemelte a kezét.

– Nem fogok nevetni, de szerintem jobb lesz, ha békén hagyod a borotvát. Amúgy meg egy csomó lénynek van tollas szárnya.

– Például? – kérdeztem dühösen. Talán vannak olyan természetfeletti lények, amikről még nem hallottam?

– Például... Például a sólymoknak – válaszolta Roth.

A homlokomat ráncoltam.

– A sólymoknak? *Most komolyan?*

– És a... sasoknak?

– Nem vagyok madár, Roth! – Kezdett elfogyni a türelmem. – Miért vannak tollak a szárnyamon? – visítottam ezúttal Zayne felé fordulva. – Láttatok már ilyet? Hol? Valaki azonnal mondja meg...

A talpam alatt remegni kezdett a föld, félbeszakítva a mondandómat. A rezgés egyre erősödött, elérte a falakat, beleremegtek a tükrök és a bekeretezett képek. A plafonról mállani kezdett a vakolat, ami miatt fehér porfelhőcskék tűntek fel. Az egész ház rázkódott, fülsetítővé vált a robaj.

Stacey felpattant a kanapéről, és megragadta Zayne karját.

– Mi történik?

A szárnyamról megfélekedzve Zayne-re pillantottam, összeakadt a tekintetünk. Túlságosan ismerős volt ez a helyzet. Akkor is ezt éreztem, amikor...

Vakító, aranyszínű fény ömlött be az ablakokon, a falban lévő repedéseken és a padlódeszkák rései között. Lágy, ragyogó fény folyt végig a plafonon, és lecsöpögött róla. Oldalra ugrottam, épphogy csak elkerültem a cseppet. Tisztán emlékeztem, mi történt legutóbb, amikor olyan hülye voltam, hogy hozzáértem a fényhez.

A fajtámnak nem volt szabad megérintenie azt, ahogy Rothnak sem.

– A francba! – motyogta Roth.

Kihagyott a szívverésem, ahogy a robaj elhallgatott, és a káprázatos ragyogás semmivé lett. Roth egy szempillantás alatt mellettem termett, és keze a felkaromra kulcsolódott.

Stacey a levegőbe szimatolt.

– Mi ez az öblítőillat?

Stacey-nek igaza volt: valami új szag terjengett a levegőben. Én édes pézsmailatként éreztem. A mennyországnak olyan volt az illata, amilyennek az ember szerette volna, amire az illető a legjobban vágyott a világon, ezért mindenki máshogy érzelte azt.

Zayne maga mögé tolt Stacey-t, és úgy sejtettem, Roth arra készül, hogy kimenekítse innen a démoni hátsó felünket, de ekkor energiahullám söpört végig a szobán. Az édes illat, amitől előntött a vágyakozás, semmivé lett, lóhereillat és tömjén elegye vette át a helyét. Forróság öntötte el a testemet, és tudtam, hogy elkéstünk – nincs már menekvés.

Jaj, ne!

Stacey levegőért kapott.

– Ó, te jó... – Fennakadt a szeme, és kiszaladt az erő a lábából. Összecsuklott, mint egy harmonika. Zayne elkapta, mielőtt a földre zuhant volna, nekem pedig nem igazán volt időm, hogy miatta aggodalmaskodjak.

Nem voltunk egyedül.

Nem akartam megfordulni, de képtelen voltam megállni. Muszáj volt, mert látni akartam *őket*. Látnom kellett őket, mielőtt nyomtalanul eltűntetnek erről a földről. Roth ugyanígy érezhetett, mert ő is hátrafordult. Halvány ragyogás tükröződött vissza az arcáról. Hunyorogva nézett valamit az ajtónál, mire én is odafordultam.

Ketten közülük őrként álltak az ajtó két oldalán. Legalább két méter magasak lehettek, vagy még annál is több. Olyan gyönyörűek voltak, hogy szinte fáj rájuk nézni. Búzaszőke hajuk csillogó bőrükre omlott, ami magához vonzotta és elnyelte a körülöttük lévő fényt. Sem feketék, sem fehérek nem voltak, de nem is valamiféle köztes árnyalatban játszott a bőrük; ehelyett mintha az összes szín

elegyedett volna bennük. Vászonnadrágot viseltek. Írisz és pupilla nélküli szemgolyójuk teljesen fehér volt. Elgondolkodtam, vajon hogyan látnak a lények ezekkel a tiszta, fehér golyóbisokkal. A mellkasukon és a lábukon semmit sem viseltek. A válluk épp olyan széles volt, mint az őrzőké, és ragyogó, fehér szárnyuk legalább két és fél méterre nyúlt mindkét oldalon.

Az ő szárnyuk is tollas volt.

Az enyémmel ellentétben azonban ezeken a szárnyakon, a tollak között több száz szem bújt meg. Valódi szemgolyók voltak. Nem pislogtak, egyfolytában mozgásban voltak, mintha az egész szobát szemmel akarnák tartani.

Mindegyik teremtmény egy aranykardot tartott a kezében, egy *igazi* francos kardot, ami olyan hosszú lehetett, mint a lábam. Nagy eséllyel ez volt a legparább dolog, amit valaha láttam, márpedig elég sok para dolgot láttam már életem tizenhét éve során.

Ők voltak azok, az élet nevű kis előadás rendezői, az őrzők teremtoi, akik a démonok számára olyanok voltak, mint a mumus. Soha, de soha nem tartózkodtak egy helyiségben démoni vérrel rendelkező személlyel anélkül, hogy azonnal kinyiffantották volna.

Éreztem, ahogy a szárnyam – a *tollas* szárnyam – szorosan a hátamra simul. Nem is tudom, miért akartam még most is rejtegetni, de tény, hogy feszengtem miatta egy icipicit. Viszont az emberi alakomat sem voltam hajlandó felvenni ezeknek a lényeknek a jelenlétében.

Nem tudtam levenni a szememet róluk. A szívemben csodálat és félelem viaskodott egymással. A lények... *angyalok* voltak, és a szárnyukból szó szerint sugárzott a fény. Sosem engedték, hogy a közepükbe menjek, még akkor sem, amikor az őrzők udvarházába jöttek Abbothoz, a klán vezetőjéhez. Ilyenkor mindig el kellett hagynom

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

az udvarház területét, és azt gondoltam, soha életemben nem láthatom az angyalokat.

Készítést éreztem, hogy felelőtlenül odamenjek hozzájuk, és minden erőmre szükségem volt ahhoz, hogy ne engedelmeskedjek ennek a vágnak. Mélyen beszívtam a levegőt, és élveztem a *menyzei* illatot.

Roth hirtelen összerándult. A torkomban dobogott a szívem, elöntött a félelem. Egy árny siklott le Roth bőréről, és előttünk lebegett a levegőben. Ilyet is láttam már korábban, még hozzá olyankor, amikor a tetovált famulusok leváltak a bőréről.

Tudtam, hogy nem Bambi vagy a kiscicák lendültek támadásba, mert ez az árny közvetlenül a... Nos, onnan vált le, ahol az öve a nadrágjához ért. Ott csak egyetlen tetoválás volt, az, amelyiket még sosem láttam.

A sárkányfamulus csak akkor vált le Roth bőréről, ha igazán szar volt a helyzet, vagy ha Roth baromira be volt gurulva.

Megérkeztek az alfák, és Toppancs végre előbújt, hogy játsszon velük egy kicsit.